

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Complectens Primam Secundæ, & Secundam Secundæ Summæ
Theologiæ

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

4 Vtrum differant abinuicem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72759](#)

QVAEST. LXI.

pue inuenitur in periculis mortis, contra quæ diffi-
cillimum est stare. Sic igitur prædictas quatuor vir-
tutes dupliciter considerare possumus. Vno mo-
do, secundum communes rationes formales, & f'm
hoc dicuntur principales, quasi generales ad omnes
virtutes, utputa, q' omnis virtus quæ facit bonū in
consideratione rationis, dicatur prudentia: & q' om-
nis virtus, quæ facit bonū debiti, & recti in opera-
tionibus, dicatur iustitia: & omnis virtus, quæ cohi-
bet passiones, & deprimit, dicatur temperatia: & om-
nis virtus, quæ facit firmitatem animi contra quascū-
que passiones, dicatur fortitudo: & sic multi loquuntur
de istis virtutibus tam sacri doctores, quamq' et
philosophi: & sic alias virtutes sub ipsis continentur:
vnde cessant omnes obiectiones. Alio verò modo
possunt accipi, secundum quod iste virtutes deno-
minantur ab eo quod est precipitum in unaqua-
que materia. Et sic sunt speciales virtutes cōtra alias
diuisa: dicuntur tñ principales respectu aliarū pro-
pter principalitatem materie, puta, q' prudentia di-
catur, quæ præceptua est: iustitia, q' est circa actiones
debitas inter æquales: temperantia, quæ repre-
mit concupiscentias delectationum tactus: forti-
tudo, quæ firmat contra pericula mortis. Et sic et
cessant obiectiones, quia alias virtutes possunt ha-
bere alias principalitates, sed iste dicuntur
principales ratione materie, vt* supra dictum est,

art. 4.

*Super Quesito. 61.
Artic. 4.*

In articulo 4. manda
in memoria redundat
animi causam, & mo-
dum habes in litera,
q' 123, &
124, q' 123,
125, & 126,
cor. & q'
124, artic. 1.
cor. pri. & 1.
dicit. 33, q' 1.
art. 1, q' 1 &
ver. q' 1. ar.
33, ad 13, &
m. 123, & 124.
dec. 6.
2. 123. mor.
q' 123. mcd.

*Lib. 1. ca. 16.
paulo à pri
cip. tom. 1.*

Cod. 4. 10. 5.

ARTICULVS I. I.I.I.

*Vtrum quatuor virtutes cardinales
differant ab inicem.*

AD QVARTVM sic proceditur.
Videtur, q' quatuor prædictæ virtutes non sint diuersæ virtutes, & ab inicem distinctæ. Dicit enim * Greg. in 22. Moral. Prudentia vera non est, quæ iusta, & temperans, & fortis non est: nec perfecta temperantia, quæ fortis, iusta, & prudens non est: nec fortitudo integra, quæ prudens, tem-
perans, & iusta non est: nec vera iustitia, quæ prudens, & fortis, & temperans non est. Hoc autem non
contingeret, si prædictæ quatuor virtutes essent ab
inicem distinctæ: diuersæ enim species eiusdem
generis non denominantur inicem. ergo prædictæ
virtutes non sunt ab inicem distinctæ.

T2. Præ. Eorum, quæ ab inicem sunt distinctæ, q' est unius, non attribuitur alteri: sed illud quod est
temperantia, attribuitur fortitudini: dicit enim † Ambro. in 1. lib. de offic. Iure ea fortitudo vocatur,
quando unusquisque seipsum uincit, nullis illece-
bris emollitur, atque inflectitur. De temperantia
etiam dicit, quod modum, vel ordinem seruat om-
nium, quæ vel agenda, vel dicenda arbitramur. er-
go uidetur, quod huiusmodi virtutes non sunt ab
inicem distinctæ.

T3. Præ. Philosophus * dicit in 2. Eth. quod ad vir-
tutem hæc requiruntur. Primum quidem si sciens:
deinde si eligens, & eligens propter hoc: tertium au-
tem si firme, & immobilitate habeat, & operetur.
Sed horum primum uidetur ad prudentiam perti-
nere, quæ est recta ratio agibilium. Secundum scilicet
eligere, ad temperatiam, ut aliquis non ex pa-
ssione, sed ex electione agat passionibus refranatis;
Tertium, ut aliquis propter debitum finem opere-
tur, rectitudinem quandam continet, quæ uidetur

ARTIC. III.

ad iustitiam pertinere. Aliud scilicet firmitas, &c.
mobilitas, pertinet ad fortitudinem. ergo qualibet
harum uirtutum est generalis ad omnes uirtutes:
ergo non distinguuntur ad inicem.

SED CONTRA est, quod * August. dicit in lib. de
Motibus Ecclesiæ, quod quadripartita dicitur vir-
tus ex ipsis amoris uario affectu: & subiungit de
prædictis quatuor virtutib. prædictæ ergo quatuor
uirtutes sunt ab inicem distinctæ.

RESPON. Dicendū, q' sicut * supra dictum est, p-
dictæ quatuor virtutes dupliciter à diversis acc-
piuntur. Quidā enim accipiunt eas, prout significant
quasdam generales cōditiones humani animi, que
inueniuntur in omnib. virtutib. ita. f. q' Prudentia
nihil sit aliud, quam quædā rectitudo discretionis
in quibuscumq; actibus vel materijs. Iustitia vero sit
quædā rectitudo animi, per quam homo operatur
quod debet in quaquam; materia. Temperantia
vero sit quedam dispositio animi, que modū quibus-
cumq; passionib. vel operationibus imponit, ne ultra
debitū efferantur. Fortitudo vero sit quædā dis-
positio animi, per quam firmetur in eo, quod est in
rationem contra quoscumq; impetus passionis, vel
operationum labores. Haec autem quatuor sic distin-
cta non important diuersitatem habituū virtuo-
rum quantū ad iustitiam, temperatiā, & fortitudi-
nem. Cuilibet. uirtuti morali, ex hoc, q' est habi-
tus, conuenit quedam firmitas, vt à contrario non
moveatur, quod dictū est ad fortitudinē pertinere
ex hoc vero, q' est virtus, habet q' ordinetur ad ho-
num, in quo importatur ratio recti, vel debiti, quod
dicebatur ad iustitiam pertinere: in hoc vero, q' est
virtus moralis rationem participans, habet q' mo-
dum rationis in omnib. seruet, & ultra se non ex-
tendat, quod dicebatur pertinere ad temperantiam.
solum autem hoc, quod est discretionem habet,
quod attribuebatur prudentia, vñ distingui ab aliis
tribus, in quantum hoc est ipsis rationis pere-
tiam: alia vero tria important quandam partici-
pationem rationis per modum applicationis cuiuslibet
ad passiones, vel operations. Sic igitur f'm predi-
cta, prudentia quidem est virtus distincta ab aliis
tribus, sed alia tres non essent uirtutes distinctæ ab
inicem. Manifestum est enim, quod vna & eadem
virtus, & est habitus, & est uirtus, & est moralis.
Alij uero, & melius, accipiunt has quatuor uirtutes,
f'm quod determinatur ad materias speciales,
unaquamq; quidem illarū ad unam materiam, in qua
principaliter laudatur illa generalis conditio, q' nomē
uirtutis accipitur, ut* sup. dictum est, & èm
hoc manifestū est, q' prediæ virtutes sunt diuersi
habitū secundū diuersitatē obiectorū distincti.

AD PRIMVM ergo dicendum, q' Greg. loquitur
de prediæ quatuor uirtutib. secundum primam
acceptiōnē. Vel potest dici, q' iste quatuor uirtutes
denominantur ab inicem per reditāriā quādā.
Id enim quod est prudētia, redundantur alias uirtutes
in quantum a prudentia diriguntur: unaquamq; uero
aliarum redundantur alias ea ratione. Qui potest,
quod est difficilius, potest & id quod minus est dif-
ficile. Vnde qui potest refrenare concupiscentias de-
letabilium secundū factū, nē modum excedat,
quod est difficillimū, ex hoc ipso redditur habitor
ut refrenet audaciā in periculis mortis, ne ultra mo-
dum procedat, quod est lōge facilis, & secundum
hoc fortitudo dicitur temperata. Temperantia
est dicitur fortis ex redundantia fortitudinis intē-
rantiā, in quantum. f. ille qui per fortitudinē habet
animum firmū cōtra pericula mortis, quod est dik-
sicillimum

IN corpore articuli quinti eiusdem quæst. 61. aduerte, quod dicitur virtutum moralium in politicas purgatorias, & purgati animi, non est distinctio virtutum secundum efficiem, sed secundum statum & actus perfectionis.

Illi, qui in eis habentur, non sunt, qui modo sunt virtutes politicae, q. a. utr. in ea. utr. in tunc. Vera rediutus, proficiuntur magnitudine, ut qui metu non frangitur, cupiditate frangatur: nec qui iniuriam se a labore prestat, uinci a voluptate aliquando posse. Et per hoc est patet responsio ad fm. Sic enim temperantia in omnibus modum seruat, & fortitudo contra illecebras voluptatum animum seruat inflexum: vel in quantum istae virtutes denominant quasdam generales conditiones virtutum, vel per redundantiam praeditam.

Ad. 111. dicendum, qd illæ quartæ generales virtutum conditiones, quas ponit * Philostratus, non sunt propriæ praeditis virtutibus, sed possunt eis appropriari fm modū iā dictum.

ARTICULUS V.
Virtus virtutes cardinales conuenienter diuidantur in virtutes politicas, purgatorias, purgati animi, & exemplares.

AD QUINTVM sic procedit. Vf qd inconuenienter hmōi quatuor virtutes diuidantur in virtutes exemplares, purgati animi, purgatorias, & politicas. Ut enim *Macrobius dicit in 1. super somnium Scipionis. Virtutes exemplares sunt quæ in ipsa diuina mente consistunt: sed Philosophus in 10. Eth. dicit, qd ridiculum est Deo iustitia, fortitudo, temperantia, & prudentia attribuere. ergo virtutes huiusmodi non pnt esse exemplares.

¶ 2 Præt. Virtutes purgati animi, dicuntur, quæ sunt absq; passionibus. Dicit. n. ibidem * Macrobius, qd temperantia purgati animi est terrenas cupiditates non reprimere, sed penitus obliuisci: fortitudinis autē passiones ignorare, non vincere. Dicitum est au-

ditione. Consequē
tia probat, qd talis electio est actus temperantiae: probatur. Ego habuit temperantia eligo mihi tale bonum. ergo eiudem rōnis habui poteſt mihi quilibet uelle tale bonum, quia per mihi & tibi non uariat ratio formalis habitus. Præterea, Angelus presertim fibi per intellectum obiecto temperantiae, potest recte eligere quid fibi faciendum esset, si conuenirent fibi delectationes tatus. ergo potest in eo eff. habitus temperantiae. Probatur, quia ex frequentia huiusmodi electionibus fit temperantia.

¶ 3 Præt. Ad primum horum neganda est sequela, & ad eius probatio-

nem negandum est assumptum: quia actus quo mihi aliquis uult

bonum temperantiae, non est actus temperantiae, sed amicitiae. Et

cum probatur, quia ego eligo mihi hoc bonum per temperantia-

ergo & quilibet mihi &c. & antecedens potest negari, & conse-

quens nihil penitus valet. Antecedens quidem dicit, qd aliud

Aest uelle mihi bonum temperantiae, & aliud uelle mihi in actu exercito bonum obiectum temperantiae, id est, medium in deletionibus tactus. Primum enim desidero mihi, etiam intemperatus. secundum non primum habet actus temperantiae pro obiecto. Secundum exercet ipsum temperante actum, unde pores di-

stinguere, ut uel sic Q. 59. art. intelligant. Moralia 2. & 3.

tem⁹ supra, quod huiusmodi virtutes sine passionibus esse non possunt. ergo hmōi virtutes purgati animi esse non possunt.

¶ 3 Præt. Virtutes purgatorias dicunt esse eorum, quæ quadam humanorum fuga solis se inferunt diuinis: sed hoc vñ esse vitiosum. Dicit. n. Tullius in 1. de officiis. Quod qui despicer se dicunt ea quæ plerique mirantur. Imperia & magistratus his non modo laudat, uerum etiam vitio dandum puto. ergo non sunt aliqua virtutes purgatoriae.

¶ 4 Præt. Virtutes politicas esse* dicit, quibus boni viri reipublica consulunt, urbesque tuentur: sed ad bonum commune sola iustitia legalis ordinatur, vt Philo, dicit in 5.* Eth. ergo aliae virtutes nō debent dici politicas.

SED CONTRA est, quod † Macrobius ibidem dicit. Plotinus inter philosophia professores cum platone principis. Quatuor sunt, inquit, quaternarum genera virtutum: ex his prima politica vocantur: secundæ purgatoriae: tertia autem iam purgati animi, & exemplares.

RESPON. Dicendum, qd sicut * Ang. dicit in lib. 1. li. de Moribus Ecclesiæ: Oportet qd aliquid sequatur ad hoc, qd ei possit virtus innasci, & hoc Deus est, quæ si sequimur, bene uiuimus. Patet

D igitur qd exemplar humanae virtutis in Deo præexistat, sicut & in eo præexistunt omnium rerum rationes. Sic igitur virtus potest considerari, uel prout est exemplariter in Deo, & sic dicuntur virtutes exemplares, ita. s. qd ipsa diuina mens in Deo dicatur prudenter: temperantia vero cōuersio diuinæ intentionis ad seipsum, sicut in nobis temperantia dicitur per hoc, quod concupiscibilis cōformatur rationi: for-

In loco cita-
to arti. præ-
ced. ad 1. ar-
gum.

Macrob. 10.
co citato in
arg. 2.

Cap. 1. 10. 5.

Lib. 1. in fo.
2. ante med.
libri.

ca. 6. 2. med.
tom. 1.

mater fieri casta: si uero secundo modo sumatur, iam ex dictis constat, qd sic uelle bonum temperantiae sive in se, sive in alio, nō est actus temperantiae, sed amoris naturalis se, & amicitiae ad alterum. Ad secundum dicitur, quod uelle illa, quia quis deliberat le sic electurum & facturum si fibi conueniret, & si sic actus bonus, uel malus moraliter, & ad speciem illius obiecti pertinens, non est tamen actus illius habitus, neq; perfectus qui elicitor ab habitu neque imperfectus qui generat habitum frequentatus, ut patet de habitu magnificentia. Quamvis enim pauper frequenter deliberet se uelle magnifica facere si posset, numquam tamē potest erit magnificus, nisi in potentia quamvis propinquaque, ut dicitur in 4. Eth. & ratio assignatur ex 2. Ethic. quia fabricando, fabri, abstinentia, abstinentes, fortia operando, fortis, & uniuersaliter ipsos, actus virtutum exercendo, & non solum volendo, uir-

tus